

befolkning, også i udenrigspolitikken. Og der skal vi selvfølgelig kritisere i forhold til Mellemøsten, Sharon, hvis han gør noget galt, Arafat, hvis han gør noget galt, og det gør den danske regering selvfølgelig også.

Til hr. Keld Albrechtsen: Betydningen af det forslag, regeringen er kommet med, jamen det må regeringen jo selv forklare. Hvis det var Dansk Folkeparti, der havde siddet på regeringsbænkene, havde vi da ikke fremsat sådan et forslag. Vi synes da, det er grotesk, at man i en tid, hvor der netop er behov for et godt samarbejde med USA, fremhæver EU som værende et instrument, der skal have mere magt på det udenrigspolitiske område. Det er en forkert strategi efter vores opfattelse, og vi håber selvfølgelig også, at regeringen vil indse det i det daglige arbejde.

Jeg synes da, fiaskoen i forhold til Mellemøsten fra EU's side, hvor man måtte tage til takke med ikke at møde nogen i Mellemøsten, da man sendte sin delegation ud, er et godt bevis på, at EU kan vi i øjeblikket ikke betro den indflydelse og den magt, som skal til her.

Vi må også erkende, at hvis der er nogen, der har forventning om, at EU skal overtage forsvarspolitikken og være den sikkerhedspolitiske garant, så er der langt igen. Tænk på forsvarsbevillingerne, som overhovedet ikke står mål med situationen, hvis man ønskede sig, at EU skulle være den forsvarspolitiske garant for Danmark. Der har vi NATO, og vi skal fastholde NATO.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg omtaler normalt Dansk Folkeparti som det alleryderste højre og ikke kun som det yderste højre, og det er for også at sætte det ind i det europæiske perspektiv. Vi ser jo lignende formationer vokse frem overalt i Europa i øjeblikket, bl.a. Le Pen i Frankrig, vi ser dem andre steder i Europa med helt parallelle indholdsmæssige punkter til Dansk Folkeparti, altså kloninger af de synspunkter, Dansk Folkeparti har. Dem har man selvfølgelig ret til at have i et demokrati. Jeg har samme ret til at bekæmpe de synspunkter, som er mig inderlig meget imod.

Men det, som jeg synes alligevel også giver anledning til berigtigelsen, er hr. Peter Skaarups egne udsagn. Når man hører hr. Peter Skaarups idealer nævnt i rækkefølge, så står først fru Margaret Thatcher i England, som blev nævnt direkte, som et godt eksempel til efterfølgelse.

Hvad stod Margaret Thatcher for i England? En ekstremt højreorienteret udenrigspolitik plus en fuldstændig demontering af de rester af velfærd, der var i England. Det er jo kendsgerninger. Hvad står Bushadministrationen for? En ekstremt højreorienteret politik i internationale spørgsmål, men da også i indenrigspolitiske spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Hr. Villy Søvndal vil sammenligne Dansk Folkeparti med Le Pen. Altså jeg synes, det er irriterende at skulle sammenlignes med nogle i andre lande. Jeg tror også, at hr. Villy Søvndal ville blive irriteret, hvis jeg sammenlignede hr. Villy Søvndal med Brezjnev eller Fidel Castro. Hvad vi kan bruge det til i debatten i dag, forstår jeg simpelt hen ikke.

Kl. 11.40

Jeg synes, hr. Villy Søvndals tale her igen minder lidt om det problem, der er med europæerne i forholdet til USA i nogle tilfælde, og jeg synes egentlig, den tidligere CIA-direktør, James Woolsey, har udtrykt det meget godt i Wall Street Journal her for nylig, hvor han siger: Europæerne kalder altid på sheriffen, når der er problemer, og når han så har løst dem og ryddet hovedgaden, kan europæerne tage hjem og passe børnene.

Altså når der er problemer, kalder vi på USA: Nu må I løse terror situationen, nu må I løse tingene i Kosovo, nu må I løse tingene i Bosnien. Men hvor er EU's vilje til at følge tingene op? Hvor er SF's vilje i dag til at bakke kampen mod terror op, eller Enhedslistens eller Socialdemokratiets? Den lader meget tilbage at ønske.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Pia Christmas-Møller som ordfører.

Pia Christmas-Møller (KF):

Egentlig er det en noget pudsigt forespørgsel, stillet af SF, som vi dag behandler: »Hvordan vil regeringen – bl.a. som formandskabsland i EU – håndtere konflikter på en række områder mellem Europa og USA?«, lyder forespørgslen.

Hvad mon SF forestillede sig, da man formulerede lige præcis det spørgsmål? Man behøver dog ikke ligefrem på forhånd at forudsætte konfliktscenarier med henblik på at kunne få opstillet nogle rammer, inden for hvilke der kan etableres en konfliktløsning, for som det fremgår af